

ningsnævnets stillingtagen til de uafklarede spørgsmål, der måtte foreligge mellem udvalget og sognerådet.

Behandlingen af fredningsplaner kræver imidlertid først og fremmest en planteknisk gennemgang på overordnet niveau samt en sikring af, at planen er koordineret med det arbejde, der udføres af andre planlægningsorganer. Det skønnes, at dette arbejde vil kunne udføres mere hensigtsmæssigt af et overordnet, administrativt planlægningsorgan end af det domstolslignende organ, overfredningsnævnet, som til sin tid vil få fredningsplanens løbende effektivering forelagt under behandlingen af de frednings-sager, der rejses i medfør af planen. Koordineringen, som på lokalt plan finder sted gennem også det sekretariatsmæssige samarbejde mellem fredningsplanudvalg, amts-bygningsråd, amtsvejvæsen osv., vil på det centrale plan ske gennem forhandlinger planlægningsministerierne imellem.

En vis parallel til denne form for planlægningsadministration udgør boligministeriets behandling af forslag til byplaner, bygningsvedtægter, byudviklingsplaner m. v.

Den fremtidige behandling af fredningsplanforslagene i ministeriet for kulturelle anliggender vil derfor, foruden en gennemgang ud fra administrative, herunder økonomiske, synspunkter, omfatte en teknisk-planlægningsmæssig gennemgang ved statens naturfrednings- og landskabskonsulent, hos hvem der også foregår en koordinering over for en række andre sagkyndige organer, f. eks. vejdirektoratet, boligministeriets kommitterede i byplansager, naturfredningsrådet osv.

Kap. V. Anlæg i det åbne land.

Spørgsmål 13:

I forbindelse med forslagets §§ 44 og 45 bedes det oplyst, hvordan brunkulslejer behandles efter gældende ret.

Ad spørgsmål 13:

Anlæg af brunkulslejer har, såvidt det er ministeriet bekendt, ikke under den gældende naturfredningslov været forelagt naturfredningsmyndighederne. Den uklare § 9 kan formentlig siges at give grundlag for, at eventuel anmeldelse foretages til fred-

ningsnævnet, men dette har som nævnt næppe været praktiseret. I betragtning af den nu foregående nedlæggelse af de resterende brunkulslejer vil spørgsmålet næppe blive aktuelt. Såfremt et eventuelt anlæg måtte dreje sig om lejer på fredede arealer, vil det ikke kunne ske uden fredningsnævnets godkendelse.

Som det nærmere er beskrevet i kommissionsbetænkningen, side 171, tilvejebragtes der ved lov om brunkulslejer (lov nr. 172 af 7. juni 1958) hjemmel for, at det offentlige kan kræve en vis kontrol med brunkulsarealerne. En påbegyndelse eller fortsættelse af brunkulsgravning kan således gøres betinget af sikkerhedsstillelse, og af at den er i overensstemmelse med en af landbrugsministeriet godkendt plan. I praksis administreres loven således, at der ved åbning af et nyt leje indsendes ansøgning til Hedeselskabet med forslag til planer for beplantning og aflægning af rømjord og sikkerhedsstillelse.

Spørgsmål 14:

Under henvisning til forslagets § 44, stk. 1, ønskes det oplyst, om der i udtrykket „bestemme, at placering og udformning til nærmere angivne kategorier af private anlæg skal godkendes af“ ligger en hjemmel til at nægte tilladelse til at opføre de pågældende anlæg.

Ad spørgsmål 14:

Lovforslagets tekst hjemler efter ministeriets opfattelse, at tilladelse til etablering af de pågældende private anlæg kan nægtes. I denne situation vil, som det fremgår af § 45, stk. 1, ejeren eller den anlæggende kunne kræve rejst fredningssag, jfr. dog stk. 2.

Kap. VI. Byggehvier m. v.

Spørgsmål 15:

Under henvisning til forslagets § 46, stk. 4, nr. 1, bedes det oplyst, hvad udtrykket „forsvarsanlæg“ dækker.

Ad spørgsmål 15:

I overensstemmelse med bemærkningerne til forslagets § 46 svarer udtrykket „forsvarsanlæg“ i § 46, stk. 1, nr. 1, til den